

ת"פ 24407/02/17 - מדינת ישראל נגד סולומון דוקרקר

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 24407-02-17 מדינת ישראל נ' דוקרקר
בפני כבוד השופטת אדנקו סבחת-חיימוביץ

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

סולומון דוקרקר

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד דיאנה דובז'יק

הנאשם בעצמו

ב"כ הנאשם עו"ד איציק שדה

הכרעת דין

כתב האישום

1. ביום 9.9.16 בסמוך לשעה 14:30 נכנסה המתלוננת לחנות "עולם הממתקים" בביל"ו סנטר, מקום עבודתו של הנאשם, רכשה מוצרים, הניחה את מכשיר הטלפון הנייד שלה, מסוג L.G 4 (להלן: "**הטלפון**"), על הדלפק בסמוך לנאשם, שכחה אותו ועזבה את המקום.

הנאשם לאחר שהבחין בטלפון, הניחו מתחת לדלפק הקופה, בהמשך הכניסו לכיס האחורי של מכנסיו ועזב בתום יום העבודה את החנות כשזה בחזקתו.

בנסיבות אלה יוחסה לו עבירת גניבה, עבירה לפי סעיף 384 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**").

העובדות שאינן במחלוקת

2. המתלוננת רכשה מוצרים בחנות בה עבד הנאשם, שכחה את הטלפון הנייד שלה על הדלפק בעת

עמוד 1

ששילמה. לאחר שלקוח הסב את תשומת ליבו של הנאשם, הנאשם הרים את הטלפון באוויר ושאל אם זה שיין למישהו. לאחר שאיש לא טען שהטלפון שלו, הוא שם את הטלפון מתחת לדלפק ובהמשך הכניסו לכיסו ויצא מהחנות בתום יום עבודתו בשעה 15:09 (ת/3).

בנסיבות אלה הסכימו הצדדים להגיש את חומר החקירה בהסכמה ולשמוע את עדותה של המתלוננת.

גדר המחלוקת

3. הצדדים נחלקו באשר למה שארעה לאחר עזיבתו של הנאשם את החנות עם הטלפון של המתלוננת. הנאשם טען, כי השיב את הטלפון למי שחשב שהיא הבעלים ועל כן לא בוצעה עבירת הגניבה.

טענות ב"כ הצדדים בתמצית

4. **ב"כ המאשימה** טענה, כי כבר בחנות הכניס הנאשם את הטלפון לכיסו, דבר שיש בו ללמד על הכוונה לשלול אותו. הבחור שמצא את הטלפון והסב תשומת לב הנאשם והבחורה שלובשת אוברול קשורים אחד לשני, וזו אותה האישה שהנאשם מסר את תיאורה כמי שנתן לה את הטלפון. אין לכך כל היגיון ואין ליתן אמון בגרסת הנאשם נוכח הסתירות הרבות, אלה שעלו בחקירותיו וזו שמסר בבית המשפט בנוגע לתיאור הבחורה לה מסר את הטלפון והנסיבות בהן עשה זאת.

אשר לחקירתו של הנאשם במשטרה, נטען, כי הוא הבין את הדברים, וכי גם אם נפל פגם אין מדובר בכזה שיורד לשורשו של עניין.

5. **ב"כ הנאשם** עתר להורות על ביטול כתב האישום בשל הגנה מן הצדק ולחילופין להורות על זיכויו של הנאשם.

על מהלך חקירתו של הנאשם טען ב"כ הנאשם, כי הנאשם נחקר בשפה העברית, שפה שאינו שולט בה, האזהרה היא חלקית, דיבורו של החוקר היה מהיר והוא לא עמד כך שהנאשם אכן הבין את הדברים לאשורם.

השיח בין הנאשם לחוקר מלמד, כי הנאשם לא הבין את זכותו להיוועץ בעורך דין, ואת זכותו לבקש עורך דין מטעם הסניגוריה הציבורית. הנאשם בחקירתו הבהיר שאין לו האמצעים לשכור שירותיו של עורך דין ובעדותו בבית המשפט הבהיר שלו ידע שהינו זכאי ליועץ בחקירה על ידי עורך דין מטעם הסניגוריה היה מבקש לעשות כן. אין חולק, כי הודעה על חקירתו הנאשם לא נמסרה לסניגוריה הציבורית.

התיעוד הכתוב של החקירה (ת/1 ו- ת/2) לא משקף את הדברים שנמסרו בפועל על ידי הנאשם ויש פער בין אלה לבין התיעוד החזותי (ת/9 א-ב).

ב"כ הנאשם הסכים, כי הסרטונים (ת/6) מתעדים את התנהלות הנאשם באירוע אך במעשיו לא התקיים היסוד הנפשי להוכחת כוונה לשלילת קבע.

גרסת הנאשם בחקירתו בקשר לזהות הבחורה לה מסר את הטלפון היא מבולבלת, ולו נחקר בשפתו אפשר שהיה מוסר גרסה ברורה יותר ולכן אין לזקוף זאת לחובתו.

עוד טען ב"כ הנאשם למחדלי חקירה בכך שלא בוצע איכון של הטלפון, בדיקה פשוטה בה היה לאשש או להפריך את גרסת הנאשם, האם הטלפון הושאר ברשותו או נמסר לבחורה האחרת כטענתו.

דין והכרעה

6. האירוע עצמו תועד במצלמות האבטחה של החנות בה עבד הנאשם ועל כן יריעת המחלוקת בתיק מצומצמת.

משכך נותר לבחון האם הדבר מקיים את יסודות עבירת הגניבה והאם יש מקום להורות על זיכוי הנאשם בשל מחדלי חקירה ולחילופין להורות על ביטול כתב האישום מטעמים של הגנה מן הצדק, בשל פגיעה בזכות הנאשם להליך הוגן.

כידוע, נאשם לא יורשע אלא אם אשמתו הוכחה מעבר לספק סביר. לאחר שמיעת הראיות, הסיכומים ובחינת העדויות שהובאו בפניי, אני קובעת, כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר את העבירה שיוחסה לנאשם, גניבה לפי סעיף 384 לחוק.

התשתית העובדתית בתיק

7. תיעוד מצלמות האבטחה בחנות, ת/6.

הוגש תיעוד משלוש מצלמות אבטחה בחנות; האחת מעל הקופה בחנות (מצלמה 15), השנייה אזור הקופה והדלפק בחנות (מצלמה 16) והשלישית אזור הכניסה לחנות (מצלמה שמסתיימת במספר 2758). הצדדים הסכימו, כי יש פער של 9 דקות בין השעון על צג המצלמות לשעה בפועל. ההתייחסות להלן תהיה לשעה הנקובה על צג המצלמה.

בשעה 14:40:20, מצלמה 16, המתלוננת מניחה את הטלפון על הדלפק ליד הקופה, רוכשת את מוצרים ויוצאת, כעבור שתי דקות, מבלי לקחת את הטלפון עמה.

בשעה 14:48:25, במצלמה 15, הנאשם אוחז בטלפון, מעיין בו ומשוחח עם האדם שמולו. במצלמה 16 ניתן לראות, כי הנאשם מרים את ידו עם הטלפון ומשוחח עם מי שמצא את הטלפון ואז בשעה 14:49:18 הוא הניח אותו מתחת לדלפק.

בשעה 14:50:43, במצלמה 16, נראה הנאשם מעביר משהו שנראה כמו הטלפון לעמדה אחרת מתחת לקופה. בשעה 14:52:30, במצלמה 15, הנאשם לוקח את הטלפון שנמצא מתחת לקופה ומכניסו לכיס האחורי של מכנסיו. ממצלמה 16 ניתן לראות, כי טרם שהכניס הנאשם את הטלפון לכיסו, הוא מטה את גופו מעט לעבר הטלפון כדי לקחתו כאשר מבטו לתוך החנות, בעוד מנהל החנות ואדם נוסף מסתובבים בחנות מחוץ לטווח הצילום של המצלמה.

בשעה 14:57:06, במצלמה 16, הנאשם חוזר לדלפק, לוקח את תיקו שמונח על הרצפה, מסתכל בטלפון הנייד שלו, מקליד בקופה, מדפיס פתקית והולך כשלידו בקופות המנהל והאדם הנוסף שעומד ממול. הנאשם והמנהל מתחבקים, הנאשם עובר ליד האדם האחר, מבקש מהמנהל להעביר לו את השקיות שהשאיר ליד הקופה, משלם עבורן ויוצא מהחנות. במצלמה 2758 ניתן לראות, כי הנאשם יוצא מהחנות במהירות, מביט ימינה ושמאלה וממשיך ללכת ישר,

ולאחר שעבר את הרכב שחנה מול החנות הוא יוצא מטווח הצילום.

יצוין, כי לאורך האירוע, מנהל החנות נמצא כל העת בחנות, מסתובב ליד הקופה, יש קשר בינו לבין הנאשם וחרף זאת בשום שלב הנאשם לא מוסר לו את הטלפון, גם לא בעת שהם מתחבקים טרם שהנאשם עוזב לביתו, כאשר הטלפון בכיסו, ובנקל יכול היה למסור לו ולעדכו.

8. חקירת הנאשם מיום 13.9.16 בשעה 19:55 (ת/1).

הנאשם הכחיש שגנב את הטלפון. לדבריו הבחורה שעמדה ליד המקרר בסרטון בעת שלקוח הסב תשומת ליבו לטלפון אמרה "אני בודקת בחוץ, ואחרי זה אני שוכר (זוכר- אס"ח) שלקחתי את הפלאפון מהארון והלכתי אחרי 10 או 15 דקות, היא הייתה בחוץ ונתתי לה את הפלאפון. היא הייתה במכונית, היא צפרה לי עם המכונית, הלכתי בחוץ, זה היה מתי משהו 15:09 עשיתי יציאה מהעבודה אני עשיתי מספר במחשב, והייתי ממחר לאוטובוס וזה היה אוטובוס אחרון לבית" (שורות 18-21 וכן שורות 11-115 ושורות 119-120). אותה בחורה הגיעה עם בחורה נוספת ברכב והוא מסר לבחורה את הטלפון, כי הניח שזה שלה. אותה בחורה הייתה קשורה לגבר שעמד בקופה, כפי שנצפה בסרטון. הבחור לא היה עם הבחורות ברכב. הנאשם לא הבהיר, מדוע מסר את הטלפון למי שנכחה בחנות בעת מציאתו וברור שאינה קשורה אליו, אלא יצאה לחפש את בעליו.

בהמשך שינה מגרסתו ומסר, כי "לפני שיצאתי בחוץ האישה צפרה ראיתי אותה ואז נתתי לה את הטלפון של האישה" (שורה 137 וכן שורה 74). הוא מסר שאינו רואה את הבחורה לה מסר הטלפון בסרטונים שהוצגו לו אבל הייתה איתה בחורה, הבחורה שהייתה בחנות (שורות 139-149) וכי היא "לבשה אוברול בצבע לבן ושחור" (שורה 154), וזיהה אותה בסרטון שהוצג לו (שורה 156). הוא מסר לבחורה את הטלפון ללא כל בדיקה מצידו שזה אכן שייך לה.

אשר, כי לא מסר למנהל שעבד איתו על הטלפון והסביר שזה מאחר שהוא מיהר לביתו, אף שכאמור מנהל החנות היה עמו כל העת בחנות. בהמשך הסביר שלא דיווח למנהל "כי זה קורה כל הזמן, ובחורה הלכה לבדוק. בזמן הזה היה לי משהו אחר בראש, הרמתי יד ושאלתי לטלפון. זה לא שלקחתי ושמתי בכיס" (שורות 121-123).

לדבריו, הוא ניסה לפתוח את הטלפון כדי לראות שיחות אחרונות אך נדרש קוד, הוא ראה תמונה של בחורה על הצג והבין שזה שייך לבחורה.

הנאשם הציע לפצות את המתלוננת אף שלא לקח את הטלפון של המתלוננת (שורות 127-128 ו- 167).

למען שלמות התמונה יש להוסיף פרטים שעלו בתיעוד החזותי ב- 9/ת המתייחס לחקירה ת/1.

בדקה 10:08 הנאשם מסר שראה פעמים רבות בחנות את הבחורות להן מסר את הטלפון ושמדובר בפנים מוכרות.

ניכר שמילים בשפה העברית לא מוכרות לנאשם, אף מילים די פשוטות.

הרישום ב- ת/1 לגבי שווי הטלפון אינו מדויק. בפועל יש דו-שיח בין הנאשם לחוקר לגבי מחירו של הטלפון, כאשר ההערכות של הנאשם נעות בין 1,000 ₪ ועד 3,000 ₪, כאשר ב- ת/1 אין ביטוי לשיח זה והסכומים המתועדים שם לא נמסרים כתשובה אחידה מפי הנאשם אלא לאחר שנקב בהערכות שונות ותהיות של החוקר לסכומים בהם נקב הנאשם.

9. **חקירת הנאשם מיום 13.9.16 בשעה 22:50 (ת/2).**

המנהל שלו התקשר אליו במוצאי שבת לגבי הטלפון והוא אמר לו שהשיבו לבעליו, רק אז הבין הנאשם שהוא מסר אותו לבחורה הלא נכונה.

אישר שהמתלוננת התקשרה אליו ואמר לה שאינו יכול לדבר, כי החל בעבודה חדשה, היא התקשרה שוב ושוב והוא לא ענה לה. היא התקשרה ממספר חסוי. אישר שדיבר עם המתלוננת 3-4 פעמים.

מהתיעוד ב- **ת/9** עלה, כי הנאשם מתקשה בהבנת מילים במהלך החקירה ומשיב מדי פעם בשפה האנגלית.

10. **עדות המתלוננת בבית המשפט.**

המתלוננת מסרה, כי הגיעה לחנות בה עבד הנאשם לקנות מוצרים ליום ההולדת של בתה ובתום הקניות שכחה את הטלפון בחנות. העדה סיפרה בדמעות אודות המידע שהיה שמור בו ואבד עמו (דברים הנוגעים לבתם ומידע בקשר להתחשבות עם הגרוש שלה לגבי מזונות בתם).

לדבריה, לאחר 10 דקות הבינה שאיבדה את הטלפון וביקשה מבן זוגה להתקשר אך השיחות נותקו, בהמשך הגיעו לחנות אך הטלפון לא נמצא, מנהל החנות אמר לה לשוחח איתו ביום ראשון.

ביום ראשון עודכנה שהנאשם הוא שלקח את הטלפון, זאת בהתבסס על מצלמות האבטחה. היא קיוותה שתוכל לקבל ממנו את הטלפון והתקשרה אליו. היא הציעה לשלם לנאשם עבור החזרת כרטיס הסיים אך הוא השיב לה שהוא בעבודה ואינו יכול לדבר איתה. בשיחה השנייה אמרה לו שתערב משטרה והנאשם השיב לה שהטלפון לא ברשותו. בחקירתה נגדית הסבירה שהייתה מבולבלת מהסיטואציה ולכן לא מסרה בעדותה במשטרה, כי בשיחה השנייה השיב לה שהטלפון כבר לא ברשותו.

11. **עדות הנאשם בבית המשפט.**

הנאשם מסר שהוא מבין עברית אך מתקשה להשיב בעברית והעיד חלקית בעברית.

הנאשם מסר, כי לאחר שהלקוח מסר לו את הטלפון, הוא הרים את ידו עם הטלפון ושאל אם זה שייך למי מהנוכחים במקום.

לדבריו הוא מסר את הטלפון "אבל יש גם בחורה ב... הייתה שם עוד בחורה גברת נוספת שהיא בדרך כלל קונה בחנות, אני מכיר אותה על פי הפנים **ושאלתי אותה אם הטלפון שלה**, גם המנהל מכיר אותה, **אני טוען שמסרתי את הטלפון לאותה בחורה**, העברתי את הכרטיס שלי ויצאתי" (עמ' 15 שורות 25-27).

הנאשם אישר, ששם את הטלפון מתחת לדלפק ולאחר מכן שם אותו בכיסו ובהמשך "הבאתי לבחורה והלכתי. **הבחורה נראית בסרטון**" (עמ' 16 שורה 4 ועמ' 18 שורות 16-18).

לאחר שיצא מהחנות "אני פשוט יצאתי ואותה בחורה שמסרתי לה את הטלפון **היא צפצפה ברכב שלה ואז ככה הבנתי שזה שלה ומסרתי לה את הטלפון** ומשמה המשכתי לתחנה שלי... היא היתה ממש מחוץ לחנות עם האוטו שלה" (עמ' 16 שורות 7-12).

כשהוצג לו הסרטון ממצלמה 16 בשעה 14:48:06 אישר הנאשם, כי הבחורה לה מסר הטלפון נראית בו (עמ' 16 שורות 29-30). עוד אישר, כי האישה שלבושה באוברול שחור לבן קשורה לאיש שמצא את הטלפון (עמ' 19 שורות 1-8).

חרף האמור בחקירתו הראשית ובתחילת חקירתו הנגדית לגבי זהות הבחורה לה מסר את הטלפון טען שזו אינה נראית בסרטון "בסרטון פה לא. אבל בסרטון שהוצג לי בתחנת המשטרה ראיתי אותה. אני זכרתי אותה זה היה לי טרי. את הסרטון אני ראיתי בחקירה ואני ציינתי גם בפני השוטר שאני רואה את הבחורה שלה מסרתי את הטלפון בחנות עצמה היא לא ציינה כלום, אבל אחרי שאני יצאתי היא צפרה לי עם הרכב שלה ואז היא אמרה שזה שלה ומסרתי לה. ואני זוכר את זה כי בחקירה יכולתי לציין יותר פרטים כי אז זכרתי את זה ממש, כי זה בדיוק קרה, עכשיו אני לא כל כך זוכר את הפרטים המדויקים אבל כן בגדול" (עמ' 19 שורה 28 עד עמ' 20 שורה 2 ושורות 5-14).

בהמשך הוסיף שמסר לבחורה את הטלפון "אני פשוט כשיצאתי היא צפרה וסימנה לי לבוא. אז נתתי לה. אותה בחורה שמסרתי לה כלקוחה שמגיעה פעם פעמיים בשבוע, היא אומרת לי שזה שייך לה, מן הסתם נתתי לה וזה גם נבע מהלחץ שאני עצמי מיהרתי ללכת וגם במידה ויקרה משהו בעתיד אז ידעתי שאני מכיר את הפנים שלה. ויכול לשאול אותה שאלות" (עמ' 22 שורות 9-6 וכן עמ' 23 שורה 23).

כשעומת עם הפרטים שמסר לחוקר, כי הבחורה לה מסר הטלפון היא הבחורה מהסרטון בלבוש אוברול שחור לבן השיב שאינו זוכר, ובהמשך הוסיף שיכול להיות אך אינו זוכר. לדבריו הוא זוכר את פרצופה אך לא את מה שלבושה הבחורה. בהמשך אישר, כי הבחורה באוברול שחור לבן "זאת האישה. מה שמסרתי במשטרה היה טרי" (עמ' 20 שורה 28) ואולם מיד לאחר מכן טען שוב שאינו זוכר. ובהמשך שב ואישר, כי הבחורה שלבושה אוברול שחור לבן אמרה לו שתבדוק בחוץ למי שייך הטלפון, וכי מסר לאותה בחורה שלבושה אוברול שחור לבן את הטלפון (עמ' 21 שורות 13-6 וכן שורות 21-44 ועמ' 22 שורות 16-10).

לשאלה למי משתי הבחורות מסר את הטלפון השיב "מה שאמרתי במשטרה הכל אמיתי" (עמ' 22 שורה 3). הבחורות היו ברכב ליד תחנת אוטובוס מול החנות "בצד ימין. יש בצד ימין בתוך החנות קופה והרכב עצר מול הקופה" (עמ' 15 שורה 30) כשהוצג לו הסרטון לגבי כיוון הליכתו עת יצא מהחנות אישר שהלך "ישר ושמאלה. אמרתי שמול החנות יש תחנה. לשם אני צריך להגיע. כל הזמן ישר" (עמ' 25 שורה 32). "... יצאתי מהחנות והיא היתה בצד ימין וצפרה לי..." (עמ' 24 שורה 1), וכי "... היא אמרה לי זה טלפון שלי אני שכחתי... אני הייתי בלחץ בזמן הזה" (עמ' 24 שורות 4-5). עוד הוסיף, כי "היא אמרה שזה שלה. ברגע שמיהרתי ומן הסתם היה טלפון שמישהו מסמן לי שזה שלו אז דבר ראשון הלכתי להביא לו. לא חשבתי אם זה שלה או לא" (עמ' 24 שורות 14-13).

הנאשם אישר, כי המתלוננת התקשרה אליו והכחיש שכיבה את הטלפון לאחר שמצא אותו.

אשר להצעתו לשלם למתלוננת הסביר שהוא מודע למשמעות אחסון מידע חשוב בטלפון והוא מבין שעשה טעות כשמסר את הטלפון לאדם אחר בטעות "... ברגע שהיא התקשרה אלי היא היתה בסערת רגשות וכמעט בוכה אז הרגשתי לא נעים ולכן גם הצעתי את התשלום... כי חשבתי שאולי אין לה יכולת לרכוש טלפון אחר וזה מה שהצעתי"

(עמ' 17 שורה 27 עד עמ' 18 שורה 2).

לדבריו לא יצא לחפש את הבעלים של הטלפון, כי אסור לעזוב את החנות בלי להשאיר משהו אחר במקומו אף שמנהל החנות נכח בחנות באותה העת.

לשאלות בית המשפט, מסר הנאשם, כי עת לקוח שוכח טלפון או ארנק בחנות, הם "שמים אותו מתחת למדף" ולא לוקחים אותו הביתה (עמ' 26 שורה 8), וכי במקרה זה הוא יצא עם הטלפון מהחנות בדרכו הביתה "כי **הבחורה צפרה ולכן יצאתי עם זה בחוץ**" (עמ' 26 שורה 12). ההסבר לא מתיישב עם פער של כ-5 דקות בין השלב בו שם את הטלפון בכיס לבין יציאתו מהחנות בתום יום עבודה.

12. לסיכום התשתית העובדתית אומר, כי איני מקבלת הסברי הנאשם ללקיחת הטלפון של המתלוננת עמו בסיום יום עבודתו.

גרסתו של הנאשם לגבי זהות האישה לה מסר את הטלפון והנסיבות בהן החליט למסור לה את הטלפון תמוהות. גם אם בחקירתו במשטרה התקשה למסור גרסה לגבי זהות האישה לה מסר את הטלפון לא ברור מדוע בעדותו בפניי לא יכול היה לומר את הנסיבות בהן עשה כן, גם אם בחלוף זמן אינו יכול להצביע על זהותה או למסור פרטים מזהים שלה.

ראשית, הנאשם שם את הטלפון בכיסו לאחר שהבין שזה אינו שייך למי מהנוכחים בחנות ולא השאירו במקום שכל עובד אחר בחנות יכול היה לראותו/למוצאו, בכך יש להצביע על ניסיונו להסתיר מיתר עובדי החנות את הימצאות הטלפון. אף לשיטתו של הנאשם, הוא לא שם את הטלפון בכיסו בהיסח הדעת. החריגה מהנהל המקובל בחנות, לשים חפצים שנשכחו על ידי לקוחות בצד כדי שיוכלו לקבלם ממי מהעובדים בחנות מצביעה על רצונו של הנאשם שלא להשיב את הטלפון לבעליו.

משכך לא הייתה לנאשם כל סיבה לשים את הטלפון בכיסו ובוודאי לא לצאת עמו מהחנות לביתו בתום יום עבודתו.

שנית, אין גם לקבל טענתו החלופית של הנאשם, כי שם את הטלפון בכיסו מאחר שמישהי צפרה לו בעודו בחנות והוא רצה למסור לה אותו. מרגע הכנסת הטלפון לכיסו (בשעה 14:52:30) ועד עזיבתו את החנות (בשעה 14:57:06) עברו כ-5 דקות. לא ברור, כיצד מצפירת רכב הבין הנאשם שמדובר במי שמבקשת לקבל את הטלפון. יתירה מכך, לו בעלת הטלפון צפרה לנאשם, הרי שבנקל יכול היה לצאת למסור לה אותו מאחר שהמנהל נכח בחנות כל העת, או שלנוכח ההתעכבות שלו הייתה בעלת הטלפון נכנסת ולוקחת אותו ולא ממתנה כ-5 דקות עד אשר יצא. ממצלמה 2758 ניתן לראות, כי ליד החנות היו חניות פנויות, כך שבעלת הטלפון והבחורה שאיתה יכלו בקלות להחנות רכבן ליד החנות, להיכנס ולקחת את הטלפון. בעת צאתו של הנאשם אין תנועת רכב לעברו. הנאשם טען, כי הרכב של הבחורה לה מסר את הטלפון המתין לו בצד ימין ולכל אלה אין תימוכין בתיעוד מצלמות האבטחה.

שלישית, הנאשם לא עדכן את המנהל בחנות שנשכח טלפון של לקוחה, כך שאם המתלוננת הייתה חוזרת לחנות המנהל לא יכול היה לסייע לה. האופן שבו היטה הנאשם את גופו לעבר הטלפון והכניסו לכיס האחורי בעודו מביט לתוך החנות מלמדת שביקש להסתיר את מעשיו מפני מנהל החנות.

העובדות המצטברות שהנאשם לא חלק עליהן, כפי שהן מתועדות בסרטון ובהעדר הסבר המניח את הדעת, מלמדות שהנאשם נטל את הטלפון כדי לשלול אותו מבעליו, דהיינו מקיים את עבירת הגניבה המיוחסת לו.

המסגרת הנורמטיבית

13. סעיף 383 לחוק שכותרתו "גניבה מהי" קובע, כי :

"(א) אדם גונב דבר אם הוא -

(1) נוטל ונושא דבר הניתן להיגנב, בלי הסכמת הבעל, במרמה ובלי תביעת זכות בתום לב, כשהוא מתכוון בשעת הנטילה לשלול את הדבר מבעלו שלילת קבע;

...

(ג) לענין גניבה -

(1) "נטילה" - לרבות השגת החזקה -

...

(2) "נשיאה" - לרבות הסרת דבר ממקומו, ובדבר המחובר - הסרתו לאחר ניתוקו הגמור;

(3) "בעלות" - לרבות בעלות חלקית, החזקה, זכות החזקה או שליטה;

(4) "דבר הניתן להיגנב" - דבר בעל ערך שהוא נכסו של אדם, ובמחובר למקרקעין - לאחר ניתוקו מהם".

היסוד עובדתי הוא המעשה, "נוטל ונושא" והוא בא לידי ביטוי בנסיבות "דבר הניתן להיגנב" "בלי הסכמת הבעל" "במרמה" "בלי תביעת זכות בתום לב". ואילו "היסוד הנפשי הדרוש להרשעה בעבירה לפי ס"ק (א)(1) יהיה, על כן: מודעות כלפי רכיבי היסוד העובדתי (לרבות- כמוסבר לעיל- מאפייני המעשה: "מרמה" ו"היעדר תביעת זכות"); ובנוסף לכך: מטרה- הבאה בנעלי ה"כוונה"- לשלילת קבע" (י' קדמי, **הדין בפלילים חוק העונשין**, חלק שני, 2013, עמוד 746).

המבחן לקיומה של הכוונה לשלול את הטלפון הוא סובייקטיבי, כאשר תוכנה של הכוונה הוא וודאות להשבה על-פי ראותו של הנוטל בזמן הנטילה. כוונה זו יכול שתילמד ממכלול הנסיבות, בהנחה שאין שיקול דעתו הסובייקטיבי של הנאשם סוטה מן הסביר. עם זאת "...אין די בסיכוי מצד נאשם, כי יהא בידיו להשיב את הגניבה, ומן הראוי כי תידרש ממנו מידת ודאות לכך" (ע"פ 232/93 **מדינת ישראל נ' הרנוי** (25.11.93) פסקה 26).

14. לאור התשתית העובדתית שהונחה בפניי והתנהלותו של הנאשם טרם יציאתו מהחנות, הכנסת הטלפון לכיסו מבלי לדווח למנהל החנות, העובדה שהטלפון היה בכיסו במשך 5 דקות טרם שעזב החנות בסיום עבודתו ומשדחיתי טענתו, כי יצא עם הטלפון בכיסו כדי למסרו לבחורה שהמתינה לקבלתו, הרי שהמאשימה הוכיחה את יסודות עבירת הגניבה מעל לכל ספק סביר.

מחדלי חקירה

15. מחדלי חקירה אין בהם כשלעצמם כדי להביא לזיכויו של נאשם, אם חרף קיומם הונחה תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו בעבירה שיוחסה לו.

כך נקבע ברע"פ 3610/15 סמיונוב נ' מדינת ישראל (8.6.15) (פסקה 9):

"ואולם, אין במחדל חקירה זה או אחר, כדי להביא, בהכרח, לזיכוי של הנאשם. כפי שנפסק בע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (18.5.2006):

"במקרים שבהם נתגלו מחדלים בחקירת המשטרה, בית המשפט צריך לשאול עצמו האם המחדלים האמורים כה חמורים עד שיש לחשוש כי קופחה הגנתו של הנאשם, כיוון שנתקשה להתמודד כראוי עם חומר הראיות העומד נגדו או להוכיח את גרסתו שלו [...] על פי אמת מידה זו, על בית המשפט להכריע מה המשקל שיש לתת למחדל לא רק כשהוא עומד לעצמו, אלא גם בראיית מכלול הראיות [...] נפקותו של המחדל תלויה בתשתית הראייתית שהניחה התביעה ובספקות אותם מעורר הנאשם, והשלכותיו תלויות בנסיבותיו של כל עניין ועניין". (ראו גם ע"פ 9908/04 נסראלדין נ' מדינת ישראל (31.7.06) פסקה 9 וע"פ 3573/08 עוואדרה ואח' נ' מדינת ישראל (13.4.2010), פסקה 37).

בית המשפט מצווה לבחון משקלן של הראיות החסרות "ואולם, השאלה אינה מה הראיות שהמשטרה לא השכילה לאסוף, אלא כלום די בחומר הראיות, כמות שהוא, גם אם אפשר היה לחקור יותר, והאם הראיות החסרות מפחיתות במידה משמעותית את משקלן של הראיות הקיימות" (ע"פ 4701/94 אוחיון נ' מדינת ישראל (17.7.95), סעיף 3).

16. אין חולק, כי על גורמי החקירה חלה החובה לבצע חקירה מלאה, מקיפה ועניינית בכל אירוע אותו הם חוקרים וזאת כדי לחשוף את האמת.

יפים לעניין זה דבריו של כב' הנשיא ברק בע"פ 721/80 תורג'מן נ' מדינת ישראל, (5.2.81) (פסקה 9):

"מטרת החקירה המשטרית אינה מציאת ראיות להרשעתו של חשוד, אלא מציאת ראיות בחשיפת האמת, בין אם אמת זו עשויה להוביל לזיכוי של החשוד, ובין אם היא עשויה להוביל להרשעתו".

17. ב"כ הנאשם טען, כי התרשלה היחידה החוקרת עת לא בדקה באמצעים הטכנולוגיים העומדים לרשותה האם הטלפון נמצא ברשות הנאשם או אדם אחר.

טוב הייתה עושה היחידה החוקרת אם הייתה עורכת בדיקה שכזו.

יחד עם זאת, בחנתי את הדברים ואני סבורה שדי בתשתית הראייתית שהונחה בפניי להוכחת אשמתו של הנאשם מעל לספק סביר. איני מוצאת שמדובר בפגם מהותי ודי בתייעוד מצלמות האבטחה של החנות בצירוף העדר הסבר המניח את הדעת מצד הנאשם, להוכחת אשמתו מעל לכל ספק סביר, ואין במחדל החקירה להקים ספק או לפגום במארג הראיות שהוצג על ידי המאשימה.

הפגיעה בזכות היועצות

18. היועצות בעורך דין נועדה להבטיח, כי חשוד יהיה מודע למשמעות חקירתו, להשלכות שלה, למעמדו כחשוד ולזכויות הנגזרות מכך כמו זכות השתיקה על מנת שיוכל לכלכל את צעדיו בהתאם.

סעיף 34 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה- מעצרים), תשנ"ו-1996 קובע, כי **עצור** זכאי להיפגש עם עורך דין ולהיוועץ בו, וכי אם ביקש עצור להיפגש עם עורך דין אזי האחראי על החקירה יאפשר זאת "ללא דיחוי". מן הזכות להיפגש עם עורך דין נגזרת החובה להעמיד את החשוד על זכותו להיפגש עם עורך דין ולהיוועץ עמו ואף על זכותו להיות מיוצג על ידי הסניגוריה הציבורית, ככל שהוא זכאי לכך. אין חולק שהנאשם לא היה עצור בתיק זה.

סעיף 19 לחוק הסניגוריה הציבורית, תשנ"ו-1995, קובע את החובה להודיע **לעצור** או **לחשוד בביצוע עבירה** על האפשרות לבקש מינוי סניגור ציבורי בהקדם האפשרי, ככל שהעצור ימצא זכאי לכך, על החוקר להעביר הבקשה למינוי לסניגוריה הציבורית.

סעיף 18 קובע רשימה של זכאים לייצוג ועניינו של הנאשם אינו נכלל בהם, כך שרק סטטוס של עצור היה מכניס את הנאשם למסלול לקבלת ייצוג או בקשתו לקבל סניגור ציבורי לו הועמד על כך, לאחר שנשקלה ואושרה הבקשה.

הפרתה של זכות ההיוועצות עם עורך-דין עשויה להוביל, בנסיבות מסוימות, לפסילתה של הודאה, בהתבסס על הדוקטרינה הפסיקתית לפסילת ראיות שהושגו שלא כדין, כפי שהותווה בע"פ 5121/98 **יששכרוב נ' התובע הצבאי הראשי ואח'** (4.5.2006).

בע"פ 6613/99 **סמירק נ' מדינת ישראל** ((4.3.2002), פסקה 14) נקבע, כי "... בהפרת זכותו של עצור להיוועץ בעורך-דין אין בהכרח כדי לפסול הודאה שמסר במהלך החקירה, אלא בית-המשפט יבחן בכל מקרה לגופו את השפעת הפגיעה בזכות ההיוועצות על חופשיות רצונו של הנחקר ועל משקל ההודאה שמסר...". עוד נקבע, כי "אל מול זכות השתיקה של החשוד והנאשם, הזכות להיוועץ בעורך-דין והזכות להליך הוגן עומדים אינטרסים ציבוריים חשובים, כגון הלחימה בפשע, הגנה על ביטחון המדינה ושלום הציבור, חשיפת האמת, ואף הצורך להגן על זכויותיו של קורבן העבירה שנפגע בעקבות המעשה הפלילי. לפיכך נדרשת מלאכת איזון עדינה ומורכבת בין מגוון זכויות, ערכים ואינטרסים מתחרים בהתאם לערכי שיטתנו המשפטית ולפי גדריה של פסקת ההגבלה...".

בע"פ 1301/06 **עזבון המנוח יוני אלזם ז"ל נ' מדינת ישראל** (22.6.2009) נקבע, זכות היוועצות הינה משלימה לזכות השתיקה, וכי מזכות השתיקה נגזרת חובתו של החוקר להבהיר לחשוד, טרם שימסור גרסתו, כי אין הוא חייב לומר דבר, וזאת על מנת לוודא, כי החשוד ער לזכותו הבסיסית לשתוק, וכי אם בחר למסור גרסתו הרי שהוא עושה כן מרצונו החופשי.

19. כאמור, הנאשם לא היה עצור בעת חקירתו אלא חשוד בביצוע עבירה ועל כן הייתה חובה להודיע לו על זכותו לבקש מינוי סניגור ציבורי. הנאשם לא הועמד על זכויותיו כנדרש כדי שיוכל לבחון האם רצונו להיוועץ בעורך דין מטעם הסניגוריה הציבורית, שכן מדבריו בתיעוד ת/9א ו- ת/9ב ברור שהוא לא הבין את דברי החוקר וסבר שיוכל להגן על עצמו מבלי שיידרש לשלם עבור שירותיו של עורך דין.

20. בת/9א הוקראו לנאשם החשדות מבלי לוודא שהבין, גם בת/9ב הוקראו לו הדברים ונאמר לו שזה כמו החקירה הקודמת ושוב מבלי לוודא שהבין ותוך התעלמות מכך שבשני המקרים אינו מבין את זכותו לבקש מינוי סניגור

ציבורי ככל שאין ביכולתו לשכור שירותיו של עורך דין. אף שמדבריו ברור שהוא מוותר על זכות זו מחשש להוצאות הכספיות הכרוכות בכך ומן הטעם שסבר שיוכל למסור גרסתו בבית המשפט.

בעדותו בפני הסביר הנאשם, כי בעת חקירתו במשטרה לא השיב לחוקר לאחר אזהרתו "כי לא הבנתי מה הוא אומר. כאילו אני לא מכיר מה רוצים" (עמ' 17 שורה 8). לאחר שקרא בעברית את האזהרה וזכויותיו הוא שאל את החוקר לפירוש המילים שלא הבין את משמעותם (עמ' 17).

הנאשם הסביר, שלא חשב שהוא זקוק לעורך דין "למה אני צריך לשלם. אם לא עשיתי כלום למה אני צריך לפחד ולשלם לאנשים" (עמ' 17 שורות 17-18). לו היה יודע על זכותו לייצוג על ידי הסניגוריה הציבורית היה מממש אפשרות זו.

21. על בית המשפט לבחון האם אופי הפרת הזכות ועוצמת הפגיעה הם בעלי השלכה ממשית ומשמעותית בהגנות ההליך הפלילי.

בע"פ 8974/07 הונצ'אן לין נ' מדינת ישראל (3.11.2010), (להלן: "ענין הונצ'אן") הורשע הנאשם בעבירת רצח חרף שורה של פגמים מאחר שהנאשם לא ביקש ייצוג הסניגוריה הציבורית גם לאחר שהועמד על זכותו לכך והעובדה שהודעה על מעצרו נמסרה לסניגוריה הציבורית ולכן לא נפסלו הודאותיו. בית המשפט קבע, כי די בראיות שאינן במחלוקת, גם כאלה שמקורן בנאשם, כך שחשיבות ומשקל הודאת הנאשם מועט.

עוד נקבע, לגבי היותו על מינוי סניגור ציבורי, כי "הודעה על זכות ההיעצות ללא הודעה על אפשרות המינוי שקולה (ולמצער, כמעט שקולה) כאי מתן הודעה... ויתור על זכות ההיעצות על ידי חשוד שאינו מודע לאפשרות המינוי אינו ויתור מודע בכל מובן המילה ויתכנו לכך השלכות גם במישור הקבילות" (פסקה כ"ה).

בע"פ 5956/08 אל עוקה נ' מדינת ישראל (23.11.11) נפסלה הודאת הנאשם, לאחר שלא התאפשר לו לפגוש בעורך דין ולהתייעץ עמו אף שחזר וביקש. הוא הורשע ברצח על סמך ראיות אחרות. ההודאה נפסלה בשל הפגיעה בהגנות ההליך לאחר שנפגעה זכות ההיוועצות.

בע"פ 1706/10 טגאפו ואח' נ' מדינת ישראל (31.1.2011), נקבע שפסילת הודאה תהיה במקום בו הפגיעה שלא כדין בזכות השתיקה או בזכות ההיוועצות בעורך דין יצרה פגיעה משמעותית וחמורה באוטונומית הרצון ובחופש הבחירה של הנאשם במסירת הודאתו. עוד נקבע, כי ההרשעה התבססה בעיקרה על סרטון מצלמות האבטחה ולהודאת המערער 1 היה משקל נמוך בהרשעה. בית המשפט העליון קבע, כי כמו בית משפט קמא אף הוא התרשם מהתיעוד בסרטון שאינו מותיר ספק באשמת המערערים.

22. הנאשם שבפני עלה ארצה לפני 4 שנים, לא שולט היטב בשפה העברית, היה ברור לחוקר, כי הנאשם לא מבין את זכותו לפנות לסניגוריה הציבורית לקבלת ייצוג והאפשרות להיוועץ בעורך דין טרם חקירתו. להעדר הסברים מצד החוקר ולקושי של הנאשם בשפה העברית יש תרומה לחוסר ההבנה של הנאשם את זכויותיו טרם חקירתו.

23. התיעוד ב- ת/1 לא משקף את המתועד בתיעוד חקירת הנאשם ת/9א.

על פי הרישום בת/1 הנאשם הבין את תוכן החשדות והאזהרה. לאחר מכן הוא נשאל "אתה צריך להיוועץ עם עו"ד לפני החקירה?" והשיב "לא" (שורות 3-4).

מהתיעוד ת/9א עולה, כי החשדות, האזהרה וזכות ההיוועצות לא הוסברו לנאשם כמתבקש. ראשית, הדברים הוקראו לנאשם במהירות אף שהנאשם מסר שהוא מתקשה בשפה העברית, בהמשך הנאשם קרא את הדברים אך שאל לפשר מילים שלא הבין כמו "ישמש ראייה בבית המשפט". כאשר השיב הנאשם, כי ימסור דבריו בבית המשפט השיב לו החוקר "אתה אומר קודם כל לי מה יש לך להגיד" (דקה 01:38) ולא הובהרו לו ההשלכות של שתיקה בחקירה, אף שדבריו מעידים שייתכן שחרף קריאתו את הדברים אלה לא היו נהירים לו דיים.

24. גם בחקירתו השנייה של הנאשם, ת/2 יש פער בין המתועד בה לתיעוד החזותי ב- ת/9ב. ב- ת/2 נרשם שהנאשם הבין את החשדות והאזהרה ולאחר מכן נשאל "אתה צריך להיוועץ עם עו"ד" והשיב "בשביל מה, לא" (שורות 1-2).

מהתיעוד ב- ת/9ב, עלה כי החוקר הקריא לנאשם את זכויותיו במהירות והוסיף "אותה אזהרה אותו הדבר". הנאשם נשאל אם הוא רוצה להתייעץ עם עורך דין וזה שאל "למה?" והחוקר מוסיף "עוד כמה שאלות" (דקה 00:30) והנאשם שואל אם יוכל לומר דבריו בבית משפט והחוקר משיב, שאם הדברים יגיעו לבית משפט הוא יוכל לעשות כן. הנאשם שואל אם יוכל לדבר לבד והחוקר השיב לו שהוא יוכל לבד או להביא מישהו, הנאשם הוסיף שמבקש שיבוא מישהו (מייצג) שמדבר את השפה העברית והחוקר מתחיל בהצגת השאלות לנאשם.

גם בחקירה זו הנאשם לא מבין חלק מהמילים. לעתים הנאשם משיב באנגלית, בדקה 11:04 הנאשם משיב לחוקר באנגלית וזה מבקש ממנו להשיב בעברית אף שהנאשם לא מבין את המילה "לשקר" למשל.

25. מבלי להקל ראש בהתנהלות החוקר, כמפורט לעיל, איני סבורה שאלה גרמו לפגיעה ממשית בזכותו של הנאשם להליך הוגן נוכח קיומן של הראיות המצולמות לביצוע העבירה.

הגנה מן הצדק

26. סעיף 149 (10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, מורה כי ניתן לבטל כתב אישום בנסיבות בהן "הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית".

בהתאם להלכה הפסוקה יש לבחון את הטענה בשלושה שלבים; ראשית, בחינת עוצמת הפגם שבהתנהלות המאשימה. שנית, איזון בין הערכים הנוגדים, היינו אם בהתחשב בכלל נסיבות העניין והאינטרסים הנוגדים, יש בקיומו של ההליך הפלילי משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות. שלישית, בחינת הסעד המידתי הראוי בגין ההפרה (ע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ (31.3.05)). בית המשפט העליון קבע, כי גם אם נקבע, כי קרתה תקלה או התנהלות בלתי ראויה, היא לא תביא בהכרח לביטול כתב האישום ויש לבדוק דרכים חלופיות, קיצוניות פחות מביטול כתב אישום לריפוי הפגם. יש צורך לאזן בין מהות התקלה לבין האינטרס הציבורי שבבירור האישום (בש"פ

9130/07 מוחמד נאסר נ' מדינת ישראל (1.11.07).

27.הנטל הוא על הטוען להגנה מן הצדק, להוכיח, כי קיים פגם מהותי ומשמעותי בהתנהלות המאשימה, באופן שהגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי, פוגעים מהותית בתחושת הצדק וההגינות. אין מדובר בפגם מינורי או שולי ויש להוכיח, כי הפגם הוא מהותי במידה כזו המצדיקה את ביטול האישום, בהתחשב בכלל האינטרסים של המשפט הפלילי.

כאמור, ב"כ הנאשם טען, כי נפלו פגמים בהתנהלות החוקר בתיק והפגיעה בזכויות הנאשם יש בה כדי להקים לנאשם הגנה מן הצדק. ההודעה על החשדות כלפי הנאשם והאזהרה לקו בחסר, הנאשם לא נחקר בשפתו או בשפה האנגלית חרף הקושי שלו להתבטא בעברית.

28.סעיף 2 בחוק סדר הדין הפלילי (חקירת חשודים), תשס"ב-2002, (להלן- "חוק חקירת חשודים") קובע כי **"חקירת חשוד תתנהל בשפתו או בשפה שהחשוד מבין ודובר אותה"**. זאת כדי להבטיח שהחשוד מבין היטב את מהות החשדות הניצבים כנגדו ואת הליכי החקירה. הבנת החשוד מבחינת השפה היא חלק מזכות החשוד להליך הוגן.

סעיף 8 מוסיף וקובע, כי **"... (2) לא ניתן לתעד בכתב חקירתו של חשוד בשפה שבה היא מתנהלת, תתועד החקירה בתייעוד חזותי או בתייעוד קולי..."**.

אחד התפקידים העיקריים של התייעוד החזותי הוא הבטחת אמינות ההודעות. באמצעות התייעוד יכול בית המשפט לצפות במהלך החקירה ולהתרשם מאופן מסירת הדברים על ידי הנאשם וקשיו בשפה העברית.

בעניין הונצ'יאן נקבע, כי פגמים בתרגום יכולים להוביל לפגיעה ביכולת החשוד להתגונן מפני המיוחס לו עד, כי הדבר יכול שיוביל למסקנה שנפגעה זכותו של החשוד להליך הוגן. נקבע, כי חשוד או נאשם שלא זוכה לתרגום אפקטיבי נפגעת זכותו להליך הוגן, שכן נשללת ממנו האפשרות להבין את אשר הוא מואשם בו כמו גם יכולתו להסביר את עצמו ולהתגונן מפני המיוחס לו.

29.אכן נפלו פגמים בחקירתו של הנאשם.

יחד עם זאת, בפגמים המנויים אין כדי לבסס פגיעה מהותית בזכותו של הנאשם להליך הוגן. ב"כ הנאשם העלה טענה, כי לו התאפשר לנאשם להיוועץ עם עורך דין טרם חקירתו, ולו נחקר בשפתו או בשפה האנגלית היה עולה בידו לספק הסברים לגבי זהותה של הבחורה לה מסר את הטלפון, כך שהיה עולה בידו למסור גרסה שהיה בה להוכיח את חפותו.

אין לשלול שחקירה בשפתו של הנאשם או בשפה שבה הוא שולט והיוועצות בעורך דין טרם החקירה היו מסייעים בידי הנאשם למסור גרסה סדורה יותר, באופן שלא היו סתירות בין שתי החקירות שנמסרו אך בהפרש קצר של שעות בודדות לכל היותר. אלא שלא די בכך לטעמי, כדי לקבוע שזכות הנאשם להליך הוגן נפגעה באופן המצדיק את ביטול כתב האישום.

ראשית, האירוע כשלעצמו תועד במצלמות האבטחה של החנות.

שנית, הנאשם לא הודה בחקירתו בעבירה המיוחסת לו, אלא מסר הסברים שיש בהם לסבך אותו אל מול יתר הראיות לגבי הבחורה לה מסר את הטלפון והנסיבות בהן עשה כן. איני שוללת שחקירה בשפתו של הנאשם או היועצות בעורך דין הייתה מאפשרת לו למסור גרסה שתסביר שהתיעוד במצלמות האבטחה אינו מגבש את עבירת הגניבה שיוחסה לו. אולם הסבר זה יכול היה הנאשם למסור אף בעדותו בבית המשפט ובכך לספק הסבר מדוע יש להעדיף את הסבריו לאירוע כפי שהוא מוסר בבית המשפט על פני הסבריו המבולבלים בחקירותיו.

אלא שהסבריו בבית המשפט היו חסרי כל היגיון ואינם מתיישבים עם המתועד במצלמות האבטחה כמו הכנסת הטלפון לכיסו, העובדה שלא דיווח על מציאת הטלפון למנהל החנות שהיה עמו, העובדה שלא הותיר את הטלפון בחנות אלא נטל אותו עמו, העובדה שהמשיך לתחנת האוטובוס ולא פנה ימינה היכן שעמד הרכב שלטענתו צפר לו, העובדה שמסר את הטלפון מבלי לברר דבר עם האישה לה מסר אותו. חוסר ההיגיון בעדותו בפני לגבי הנסיבות בהן מסר את הטלפון למי שהמתינה לו בחוץ ברכב בסיום עבודתו לא מאפשרים לקבל גרסתו זו.

בעפ"ג (חיפה) 47321-07-14 **אבשלומוב נ' מדינת ישראל** (30.10.2014), קבע בית המשפט, כי יש לצמצם את פסילתה ראיות למקרים בהם נפגעו זכויות נחקרים פגיעה מכוונת בזכויות חשוד והתעלמות מכוונת מזכויותיו, במטרה להוציא ממנו הודאה, זאת להבדיל ממקרים בהם נפגעו זכויות הנחקר עקב רשלנות של חוקר בהיסח הדעת.

בע"פ (חיפה) 3782-02-17 **אלון נ' מדינת ישראל** (30.3.2017), זוכה הנאשם מחלק מהעבירות שיוחסו לו לנוכח פסילת ראיות, לאחר שבית המשפט קבע שיש לראות את עוצמת הפרת הזכויות והן את רמת ההפרות. נקבע שזכויות הנאשם הופרו שוב ושוב, ואף שיתכן שכל אחת מההפרות בפני עצמה לא הייתה מקימה עילה ובסיס מספק לפסילת ראיות, אולם כאשר מדובר ברצף של הפרות יש להיבט הכמות השלכה גם על מידתיות הפגיעה בזכויות היסוד בהליך הפלילי (ראיות שנאספו בחיפוש ודברים שנרשמו מפי הנאשם טרם שהוזהר וניתנה לו האפשרות להיוועץ בעורך דין).

30. יש פגם באופן התנהלות החוקר בחקירות הנאשם כמפורט לעיל, שהקריא לנאשם את הדברים במהירות, נתן לו שהות לקרוא אך לא וידא שזה מבין את הדברים לאשורם ולא הסביר לו על זכותו לבקש מינוי סניגור ציבורי ולהיוועץ בו טרם חקירתו. יחד עם זאת, מדובר לטעמי בהפרה שאינה בוטה, ובשים לב שהחקירה אינה המקור לראיות המאשימה, לא ניתן לומר ש"נחצו קווים אדומים ובוצעו פעולות חקירה החותרות תחת יסודות ההליך הפלילי כהליך הוגן" באופן המצדיק את ביטול כתב האישום (ע"פ 1301/06 **עזבון המנוח יוני אלזם ז"ל נ' מדינת ישראל** (22.6.2009), פסקה 2).

מכל מקום, גם אלמלא גרסת הנאשם, די בראיות המאשימה, מעשי הנאשם כפי שתועדו במצלמות האבטחה ופורטו לעיל כדי להוכיח את אשמתו במיוחס לו מעבר לכל ספק סביר. לליקויים בהתנהלות החוקר יש לתת משקל בגזירת דינו של הנאשם.

סוף דבר

31. לאור כל האמור לעיל, די בראיות המאשימה, תיעוד המעשים במצלמות האבטחה, להוכחת אשמתו של הנאשם במיוחס לו מעבר לכל ספק סביר. לא נתתי אמון בהסברי הנאשם בפניי ולא עלה בידו לעורר ספק סביר במיוחס לו. לא מצאתי, כי במחדל החקירה שנטען היה כדי לפגום בראיות המאשימה או שעומדת לנאשם טענת הגנה מן הצדק, ועל כן אני מרשיעה אותו בעבירה של גניבה, עבירה לפי סעיף 384 לחוק.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, י"ג אדר תשע"ח, 28 פברואר 2018, במעמד הצדדים